

KORKKIRUUVI

TTYV

KONEENRAKENTAJAKILTA

2 / 2004

SISÄLMYS

Loma	3
PJ:ksi PJ:n paikalle	4
22. KoRK Cruising	6
Mikä ihmeen halloped?	7
Konetytöt kokeilee heviä	8
Iloista Ruplatusta	10
Norjaan soutelemaan	12
Muilla mailla vierahilla	14
Opintoneuvojan haastattelu	20
PJ:n palsta	21
Elämää miehen kanssa	22
FWR 2004	23
Machine Rouge	24
Valmistuneet	26

KoRKkiruuvi - 2 / 2004

TTY:n Koneenrakentajakillan julkaisu

Päätoimittaja

Noora Rissanen

Taiteija

Petri Pylsy

Kannen piirros

Soile Koo

Toimitus

Korkeakoulunkatu 6

33720 TAMPERE

p. (03) 3115 2101

www.students.tut.fi/~kork

Palaute

kork@students.cc.tut.fi

Painopaikka

Domus-offset

Levikki 170 kpl

P
Ä
Ä
K
I
R
J
O
I
T
U
SLOMA

Olen tällä hetkellä henkilökohtaisessa kouluhelvetissä. Kalenteri on buukattu täyteen tenttejä ja deadlinet kaatuvat päälle. Päivän tietokoneen näyttöä tuijotettuaan toivoo pääsevänsä lepäämään hetkeksi unten maille. Mutta jopa öisin alitajuntani avaa silmieni eteen tutun tietokoneruudun ja integraalit ja vektorit tanssivat humppaa ympäri huonetta. Aamulla herätessäni olen yhtä levännyt, kuin olisin puurtanut kouluhommien parissa koko yön. Harmi vain, etten ole saanut mitään konkreettista aikaan.

Kaukana tulevaisuudessa hämmöttää pienenä valopilkuna joululoma, joka tuo mukanaan vapaata aikaa. Voin unohtaa stressin ja huonot yöunet muutamaksi viikoksi kokonaan. Keskityn vain olennaiseen eli löhöilyyn.

Parin päivän löhöilyn jälkeen törmään kuitenkin uuteen ongelmaan: ei ole mitään tekemistä. Yöpuvussa kolmeen asti hengailu ja jouluruokien mättäminen on yllättävän tylsää, kun sitä harrastaa yli 48 tuntia. Enkö voi olla mihinkään tyytyväinen? Kaukaa viisaana olen ennalta ehkäissyt turhautumisen ja hankkinut joululomaksi töitä. (Oi, ihana sairaala: siivoaminen ei lopu joulun pyhinäkään!)

Näiden ristiriitaisten aateitteni myötä haluan toivottaa kaikille oikein stressivapaata joulua ja stressaavaa kouluvuotta 2005!

Toivottaa
synkkyyteen taipuvainen väistyvä päätoimittaja
Noora "Norppa" Rissanen

P.S. Olkoon nämä viimeiset sanani. Onnea uudelle päätoimittajallemme, Petrillemme!

PJ:ksi PJ:n paikalle

16.11.2004 SE TAPAHTUI! YLEISKOKOUS VALITSI KATRILLE SEURAAJAN. ENSI VUONNA PUHEENJOHTAJAN NUIJAA HEILUTTELEE KESTIN MIKKO. KUKA ONKAAN TÄMÄ HAASTEITA PELKÄÄMÄTÖN NUORIMIES? JA MITÄ SUUNNITELMIA HÄNELLÄ ON ENSI VUODEN VARALLE? KoRKkiruuvIN TOIMITUS PÄÄTTI OTTAA ASIOISTA SELVÄÄ.

1. Kuka olet ?

“Mikko “Sketsi” Kesti. Olen 23-vuotias ja opintoni olen aloittanut 2001 lappeen Rannassa ja 2003 muutin tänne Tampereelle. Pääaineeni on paperinjalostustekniikka.”

2. Miksi halusit KoRK:in puheenjohtajaksi?

“Haluan olla KoRKin puheenjohtaja, koska se on paras keino vaikuttaa asioihin omalla tavalla. Uskon samalla itse kasvavani henkisesti ensi vuoden aikana, sillä virka on erittäin haastava ja antoisa.”

3. Toimit tämän vuoden Excupäällikkönä. Oletko tyytyväinen tämän vuoden toimintaan yleisesti ottaen sekä omaan panokseesi Excupäällikkönä?

“Tämän vuoden hallitus on mielestäni toiminut erittäin mallikkaasti ja nykyinen pj. Virtasen Katri on hoitanut asiat niin, että minun on helppo jatkaa siitä. Mitään suuria linjoja ei olla vedetty, mutta perusasiat on hoidettu sitäkin paremmin.

Omalta osaltani ylitin hieman tuota panosmäärää, sillä järjestin fuksi-XQ:n kaksi kertaa sattuneista syistä, joten pakko kai se on olla tyytyväinen. ”

4. Mitä suuria visioita sinulla on ensi vuodelle? Mitkä asiat näet tärkeinä ensi vuoden toimintaa ajatellen?

“Mitään suuria visioita en ole hahmoitellut, koska niistä kiinnipitäminen on vaikeaa. Itselleni suurimmaksi haasteeksi otan jäsenpalvelujen parantamisen, kuten kiltahuoneen remontin jne.

Tämän lisäksi hallituksella on pari suurta haastetta ensi vuodeksi. Ensimmäinen haaste on Kirkastujuhlien järjestäminen ja toinen mahdollinen ulkomaan XQ. Kirkastusjuhlille tulee osallistumaan n. 150 koneteekkaria ympäri Suomea ja on Tampereen vuoro järjestää heille ohjelmaa. Kirkastujuhlat järjestetään 10.3.2005”

5. Millä keinoin aiot pitää "kurittoman" hallitus-toimariporukiasi aisoissa?

"Sen verran luotan ensi vuoden kokoonpanoon eli en usko että remmiä joutuu edes näyttämään!"

Eiköhän se kuri lähde jokaisesta itsestään ja minun tehtäväni on vain motivoida heitä omissa projekteissaan. Pitää aina muistaa että tämä on täysin vapaaehtoista toimintaa."

6. Vaihdot Lappeenrannan teknillisen yliopiston TTY:hyn viime vuoden syksyllä. Miksi? Joko olet saanut tartunnan Tampereen murteesta?

"Muuttaminen tänne oli monen sattuman summa, mutta loppujen lopuksi muutin tänne Terhi-rakkaani perässä. Tampereen murre ei ole vielä tarttunut, koska alla on voimakas Pohjois-Karjalan murre (olen Liperistä kotoisin)."

7. Naismakusi. Blondi vai brunetti?

"Blondattu brunette."

8. Jos tarjolla olisi vain kaksi lehteä Playboy ja Jallu, niin kumman valitsisit. Miksi?

"Jallu, siinä ei kiusata ketään."

9. Olemme kuulleet huhuja eräästä elokuvasta. Tai oikeastaan nähneet mainoksen kiltahuoneellamme. Odotatko elokuvasta ensimmäistä suomalaista Hollywood- hittiä? Aiotko puheenjohtajuuden jälkeen siirtyä kokonaan elokuva-teollisuuden pariin?

"Jaa tarkoitat Poikaa&Kukkoa? Pojat heittivät aikamoisen haasteen, joka minun pitäisi mukamas toteuttaa, eli tehdä elokuva aiheesta. Minulle riittävät nuo ei-liikkuvat kuvat. Alastomasta suomalaisesta kännisestä miehestä ei ole hirveästi elokuvia tehty...miksiköhän?"

10. Uuden vuoden lupauksesi vuodelle 2005?

"Lupaen seisoa lupausteni takana."

VUONNA 2005

HALLITUS

Puheenjohtaja	Mikko Kesti
Excumestari, VPJ	Juho Hyytiäinen
Projektimestari	Marko Lundström
Talousmestari	Linda Laxell
Internet-mestari	Noora Rissanen
Opintomestari	Aino Kivikkola
Fuksimestari	Anni Syrilä
Tiedotusmestari	Petri Pylsy
Rahastonhoitaja	Elina Huovila
Taittaja	Anniina Ala-Kuha
Sihteeri	Eeva Arola

TOIMARIT

Fuksijamppa	Juuso Järvinen (Wappuun asti)
Laulujamppa	Simo Järvisalo
Kopiokonejamppa	Heikki Laxell
Yleisjamppa	Lauri Kutinlahti
ATK-jamppa	Olli Lehtinen
Emäntä	Katri Virtanen

?? JÄIKÖ AMMATTIAINEINFO
KÄYMÄTTÄ, MENIKÖ LEFFAILTA OHI
SUUN ??

LIITY AKTIIVILISTALLE NIIN TIEDÄT, MITÄ
TAPAHTUU!!

liittyminen www.students.tut.fi/~kork

PERINTEIKÄS KoRK CRUISING JÄRJESTETTIIN NYT JO 22. KERRAN. TÄMÄ KONEENRAKENTAJAKILLAN JOKAVUOTINEN RISTEILY ON PÄÄSSYT SIIS JO REIPPAASTI TEINIVUOSIEN YLI. NÄIN KUNNIOITETTAVAAN IKÄÄN PÄÄSSEEN TAPAHTUMAN JÄRJESTELY LUULISI OLEVAN JO RUTIINIA VAIKKA KENELLE, MUTTA KAPPAS KEHVELIÄ, NÄIN VAIN KUUSEEN KAPSAHDETTIIN.

Teksti ja kuvat: Deivid

Kaikki sujui ongelmitta risteilyn aattoon saakka. Aattoiltana, tasan 24 tuntia ennen risteilyn alkua, laivalle kaavailtu bändi peruutti esiintymisensä. No, muutaman hikikarpalon vuodatettuani ja usean soitetun puhelun jälkeen sai risteily uuden bändin. Ja hyvin Ana sekä Artsi risteilykansaa tanssittivatkin. Lisää vastoinikäymisiä seurasi laivalla. M/S Ratinan keittiö oli perusteellisessa remontissa, joten suolakurkkujen leikkaaminen pitkittäin ei siellä tullut kysymykseenkään. Onneksi tekniikan ylioppilailla on ratkaisu joka pulmaan: limsakoreja 2 kpl, yksi vanerilevy sekä veitsi. Niistä syntyi keittiö kätevämmän kuin Remontti-Reiskan rakentamana konsanaan. Siellä kelpasi nakkifuksien kokata maistavaa ruokaa nälkäisiä risteilijöitä varten.

Kun kaikki oli muuten valmista ankkurin nostoa varten, saimme vielä hieman odottaa, koska ilmeisesti jostain eläintarhasta oli päässyt kaksi puna-valkoraitaista pingviiniä karkuun ja ne olivat pakomatalla Nokian reservaattiin. Noukimme heidät taksista laivaan ja nostimme ankkurin Laukontorin laiturista, akateemisen vartin myöhässä aikataulusta. Sää Pyhäjärvellä oli pirtsakan kolea, mutta aurinkoinen. Aallokkoa oli tuskin nimeksikään ja näkyvyys 10, tuuli eteläkaakkoon. Kun lähdöstä oli kulunut kymmenisen minuuttia, alkoi perinteinen vessajono kertyä miesten WC:n eteen. Onneksi capt'n Stubing oli sen verran höveli kaveri, että parkkeerasi laivan käsijarrukäännöksellä vartiksi Nokian Edenin liepeille, jotta juhlaansa sai ulkoilla hetken.

Tällä kertaa matkassa oli niin sivistynyttä porukkaa, ettei ketään tarvinnut jättää rannalle

huonon käytöksen takia, onneksi. Paluumatkalla tunnelma nousi hipomaan stratosfääriä, kun pistettiin jalalla koreaksi ja pidettiin hauskaa aidossa teekkarihengessä. Kun laiva oli palannut lähtöpisteeseensä, purkautui väki pihalla odottavaan linja-bussiin, joka kuljetti heidät kaikkien malttamattomana odottavien sinkkujen joukkoon Kantri Stariin TiTen Senssibileisiin. Ja itse risteilyisäntäkin pääsi joskus hymnin jälkeen iskemään hampaansa ihanan huurteiseen ohrapirtelöön.

Olipas se reissu!

Ulkoilua Nokian Edenin edustalla

?? Mikä ihmeen halloped ??

?? Kuka ??

?? Missä ??

?? Mitä ??

?? Miksi ??

Teksti: Simo Suolahti

Hallinnon opiskelijaedustaja, eli halloped toimii osaston kanssa yhteistyössä yhtenä päättävänä jäsenenä. Kerran kuukaudessa kokoonnutaan eri laitosten edustajien (lähinnä professoreita) kanssa osastoneuvoston kokouksiin. Näissä kokouksissa päätetään diplomitöiden tarkastajat, hyväksytetään tutkinnot, arvostellaan diplomityöt ym. Osastoneuvostossa on kolme opiskelijaedustajaa sekä kymmenen laitosten edustajaa, eli opiskelijoiden lukumäärä on suhteellisen suuri.

Suuri osa kokouksissa esille tulevista asioista on sellaisia, että opiskelijoilla ei niihin ole paljoakaan sanottavaa. Meidän tehtävämme onkin kokouksissa tarkkailla kyseenalaistaen poikkeustapauksia ja osallistua keskusteluihin aina erikoisempien tapauksien kohdalla. Diplomitöiden arvosteluun hallopedit eivät kuitenkaan pysty vaikuttamaan.

Kokouksissa tulee esille myös asiat, jotka ovat koko koulua koskevia, kuten nyt tuleva tutkintorakenneuudistus. Näitä yhteisiä asioita puidaan yhdessä professoreiden kanssa opiskelijoiden antaessa omat mielipiteensä professoreiden ohella.

Hallopedit määrää osastokohtaisesti ylioppilaskunnan edustajisto. Valinta tehdään aina kolmeksi vuodeksi kerrallaan ja seuraavan kolme vuotta ovat koneosaston edustajina Aino Kivikkola, Juho Kuusinen sekä allekirjoittanut itse.

Toisinsanottuna, Hallopedeilla on VALTAA!!! ☺

Aino

Juho

Simo

2.10. Tampereen Pakkahuone täyttyy asiantuntevista musiikin ystävistä, mutta mukaan mahtuu myös kaksi mustiinpukeutunutta konetyttöä. Mustat vaatteet antavat uskottavan suojan – kukaan ei epäile mitään. Jossain takaraivossani pyörii ajatus: tapahtuuko sama ilmiö, kuin katsoessani kuukausi sitten The Scorpionsin keikkaa? Petyin kun ko. bändin kitaristilla ei ollutkaan leopardikuvioisia trikoita ja isoja viiksiä (ainoat laatuaan, joita en pienenä pelännyt). Vielä enemmän petyin kun ko. yhtye soitti lippikset päässä. Musiikissa ei ollut mitään vikaa, mutta kyseinen yhtye miellytti aikoinaan myös ulkomusiikillisten ansioidensa pohjalta. Huokaisen helpotuksesta, kun alan miettiä, miltä Uriah Heep näyttää – minulla ei ole siitä minkäänlaista muistikuvaa.

KAIKKI ALKOI SIITÄ, KUN AINO OSTI MUSTAN NAHKATAKIN.

SEURAAVAKSI PÄÄDYIN HÄNEN MUKANAAN URIAH HEEPIN KEIKALLE. SUOSTUTTELU TAPAHTUI HELPOSTI, SILLÄ OLEN KUUNNELLUT KOKO LAPSUUTENI AJAN BARBILEIKKIENI TAUSTAMUSIIKKINA VANHAA KUNNON SUKKAHOUSUHEVIÄ – TOISINAAN VÄHEMMÄN OMASTA TAHDOSTANI.

Teksti: Anniina

KONETYTÖT KOKEILEVAT HEVIÄ

Keikan odottelu kuluu mukavissa tunnelmissa, sillä huomaan tietäväni hevimusiikista enemmän kuin uskoinkaan. Puheenaihetta riittää niin Deep Purplesta, Led Zeppelinistä, Black Sabbathista, Steppen Wolfista, kuin muistakin hevimusiikin esisistä. Monet suuret hevilegendat ovat käyneet viime vuosien aikana Suomessa, enkä enää ihmettele sitä lainkaan. Hevitietoisuus on täällä hyvin monessa tapauksessa perittyä, jolloin nykyrokin juuret eivät ole unohtuneet. Musiikki ei ole vain kertakäyttötavaraa jota työnnetään väkisin kaikkia aisteja ärsyttäen, vaan siihen liittyy historia jota edelleen kunnioitetaan. Omassa perhepiirissani oli 70-luvulla pitkätukkasetä, jonka basson kaulan veistely keskiyöllä herätti koko perheen. 80-luvulla muutama lasi tippui kirjahyllyn vitriinistä kun veljeni hieman popitti Iron Maidenia olohuoneessa. Itse kuuntelin teinivuosinani Led Zeppelinii ja Jimi Henrixiä ja siskoni 4-vuotias poika lauloi sohvalla pomppien "...POXI LEIDII.." Nyt hänelläkin on basso.

Lämppäri Fivefifteen alkaa hiljalleen lopettelemaan. He soittavat erittäin hyvin, mutta pöllittyjen kitarariffien kuuntelu alkaa hieman ärsyttää. Pyörän voi keksiä useampaan kertaan, mutta jos haluaa olla uskottava, se pitää tehdä omaperäisesti. Lisäksi jos suomalainen spiikkaa keikkansa Suomessa pääosin englanniksi, niin se on mielestäni loukkaus kieltämme kohtaan. Kajareiden päällyslakanoissa lukee norsunkokoisilla kirjaimilla SAUNA. Englantilainen yhtye pitää maastamme noin paljon, mutta se ei tarkoita, että vasta-apinointi olisi kaunista. Toisaalta lämppäriissä on se hyvä puoli, että tulee miettineeksi korvien suojaamista – tällä kertaa töistä pihistetyt tulpat jäivät kotiin, joten tungen korviini kostutetut kassakuitit.

Ja sitten se alkaa – Uriah Heep astuu lavalle. "This is a thing I have never known before – It's called easy livin'..." Kaikki jotka ovat nähneet Sampon (ei Siuko) mainoksen, tietävät kyllä biisin. Olemme Ainon kanssa varmasti yleisön ainoat naispuoliset ilmakitaristit, sen verran on muun yleisön otsat kurtussa. Nainen kun olen, kiinnitän taas pukeutumiseen huomiota: käärmenahkahousut melkein isäni ikäisellä miehellä (isä 61v) – eikä näytä edes pahalta! Tässä nähdään, että hevipappa voi vanhentua tyylikkäästi, jos asenne on kohdallaan. Muutenkin yhtye on pysynyt uskollisena pitkille hiuksille ja nuorekkaalle asenteelle. Ottakaa saksalaiset näistä äijistä mallia!

Hetki hetkeltä heilumiseni vähentyy ja hämmästyks valloittaa kehoni. En enää tiedä mitä ajatella, nuo miehet ovat aivan uskomattomia! Rumpali Lee Kerslake on harmaahapsinen ja hieman pyöreä, mutta paukuttelee rumpuja kuin metronomi täydellä nopeudella. Kitaristi Mick Box osaa nauraa itselleen, vaikka soittaakin instrumenttiaan kuin Chopin pianoa. Laulaja Bernie Shaw, käärmehousingies, vetää Teekkarikuoron sopraanoita korkeammalta. Basisti Trevor Bolder puolestaan on hieman ozzymaisempi ja basso on ainut asia mistä hän on ilmiömäisen tietoinen. Yhtyeen neutraalein jäsen lienee kosketinsoittaja Phil Lanzon, soiton kuulee, mutta ei tunne. Vaikka yhtye on täynnä loistavia yksilöitä, toimii heidän yhteistyönsä vieläkin paremmin. Eihän heidän pitäisi edes kuulla enää mitään, ja silti he laulavat kolmiäänisiä stemmoja puhtaasti.

He eivät tee tätä enää vain rahasta. Miksi he sitten olisivat lähteneet Suomeen tämänkokoisille lavoille? Tämä yhtye oli ensimmäinen länsimaalainen heviyhtye, joka esiintyi Moskovassa 1987. He loivat hevin, jota muut pyrkivät jäljittelemään, mutta vasta nyt huomaa miten huonosti. Heidän miehistönsä on vaihtunut n. 30 kertaa ja heiltä on kuollut yksi laulaja ja basisti, mutta bändi on edelleen olemassa.

Kun he lopettavat, yleisö taputtaa. Taputus ei lopu ennen kuin he tulevat takaisin lavalle. Kukaan ei huuda wewantmorea, vaikka ensimmäistä kertaa koskaan se ei mielestäni tuntuisi kornilta. Metelöinti palkitaan, Mick Box ottaa akustisen kitaran ja sitten muistellaan riparia. Kaikki tuntevat *Lady in Backin* ja yleisö tulee mukaan kertosäkeessä: "— aaa-a-aaaa-a-a-aaaa—". Kun laulu on loppu Mick Box ottaa yleisöstä valokuvia ja Bernie Shaw kiittää. Ja sitten he ovat poissa.

Kun lähdemme keikalta, puhetulvasta ei tule loppua. Aino ylistää, minä ylistän ja me olemme nyt molemmat varsinaisia hevimimmejä, vaikka kumpikin muisti ennen keikkaa Uriah Heepiltä vain kaksi biisiä, jotka eivät edes ole sitä kaikkein ominaisinta Uriah Heepiä. Aino pääsee pian katsomaan myös W.A.S.P:a. Ilta jatkuu hyvin, sillä menemme kotiin taksilla, jonka kuski on kuskannut useita kertoja Mattia ja Merviä...

“KILTAMME LÄHTEE KILPAILEMAAN HERKKUVIINIFESTIVAALEILLE TÄNÄKIN VUONNA. JUHO TEKEE VIININ.” PJ:N NUIJAN KOPAUTUS JA TAAS TEHDÄÄN HISTORIAA.

ILOISTA RUPLATUSTA

Teksti: Anniina

Hetkessä eräässä Tuulanhovin kylpyhuoneessa alkaa kuulua kummallistakin kummallisempia ääniä. Isoon käymissammioon on laitettu vettä, sokeria, pikahiivaa, rusinoita ja 100 pussia teetä. Odotetaan. Litku näyttää liikaa viiniltä – eipä hätää, ammattitaitoinen viininkäyttäjät tietää niksit: laitetaan mukaan sinistä elintarvikeväriä.

Juho astelee sammion kanssa Sähkötalon sisäpihalle. Ilmassa on jännityksen väreilyä. Indecsin pöytää koristelevat muovisilla köynnöksillä “metsästäjävaatteisiin” pukeutuneet esittelijät. Juho teippaa KoRK:n pöydälle lapun, joka täytyy teipata ensin kokoon. Tulostus kun ei oikein onnistunut yhtenä palana. Lapussa on nopeasti piirretty kuva viinilaseista, joista tulee kuplia “ruprup”. Alla lukee viinin nimi: **“Iloinen ruplatus”**. Sitten hän avaa astian kannen ja nostaa turvonneet teepussit ja enimmäkseen rusinat roskikseen. Tuskin tuomarit tai yleisö osaisi arvostaa niitä viinin seassa.

Hernekeitto sentään – viini on samean vihreää.

Ana ja Timppis virittävät taustalla kitaroitaan – yllättäen noin puoli tuntia. Suunnilleen yhtä kauan kestää, kunnes ensimmäiset rohkeat viininmaistajat ilmaantuvat. Moni on tähän asti kulkenut nenä sikkaralla Iloisen ruplatuksen ohi ja tuumailut: “Kokeilematta paras”. Ensimmäiset maistajat ovat pukeutuneet mustiin haalareihin – he eivät ole Arkkareita. Nämä miehet sanovat pian klassikoksi muodostuvan lausahduksen: “Elä laita kovin paljon”. Tämä lause kuullaan vielä useaan kertaan, kuten myös: “Ei tää nyt niin pahaa oo, toi väri vaan...”. Hiljalleen useampi urhea uskaltautuu maistamaan, mutta monet lupaavat jättää kokeilun kierroksensa viimeiseksi, jotta näkökyky olisi silloin riittävän sumea.

Kukapa ei sulaisi Juhon murteeseen. “Onko tää joku Oulun kansallisjuoma?”. Taitaapa olla. “Varsinainen picnic-viini”. Ilma on melko viileä ja viinin pinta alkaa

halkeilla. Mistä mahtaa johtua? Ei koneteekkari kaikkea tiedä – parempi pokata kemisti. “On tainnu jäädä kirkaste pois”. Hyvä, että joku tietää. Tasaisin väliajoin KoRK:n viini muistetaan mainita

Iloinen Ruplatus ja itse viinimestari

kuulutuksissa ja tuomarien ensimmäinen kommentti onkin: “Korkki on jälleen ylittänyt itsensä”. Viini saa myös kansainvälistä huomiota, kun muutama (titeläinen) vaihto-oppilas tulee kuvaamaan ja maistamaan sitä. “This must be the worst wine ever”.

Iloisella ruplatuksella on myös taiteellista arvoa, sillä se erään maistajan mukaan sopisi Kiasmaan. Kyllä se ainakin pissaveri-pesukoneen teoksena voittaa. Ruplatuksella on sanomaa: Miksi viinin pitäisi olla tietyn väristä ja makuista ollakseen arvostettua? Iloinen ruplatus on erilainen, eikä sen tekijä häpeä sitä. Prosentteja siinä on varmasti yhtä paljon kuin muissakin viineissä, mutta sillä on sielu. Se on rehellinen. Miksi juomiseen pitäisi liittyä tietynlaista keksittyä estetiikkaa, jos juoma voi näyttää siltä, mikä on olotila sen nauttimisen jälkeisenä aamuna? Ruplatus on sekä tila- että ympäristötaidetta. Tilataidetta siinä mielessä, että pönttö vie tilaa kuten **Miina Äkkijyrkän** vasikkateokset ja ympäristötaidetta, sillä se kuuluu luontoon. Sen yhteiskunnallinen sanoma on jokaista koskettava: yksilön oikeus on olla erilainen. Mutta tämän kaiken voi jättää myös huomioimatta ja sanoa kuten eräs maistaja: "Onko tää Bad Taste -leffasta?"

Viimein julistetaan yleisöäänestyksen voittaja. Ja sehän on Indecsin viini, joka – ainakin kaukaa katsottuna – näyttää punaiselta ja oikealta viiniltä. Amatöörit. Sattumalta myös sama viini on tuomariston suosikki. Tuomarit kuitenkin tietävät, mikä viini on moraalinen voittaja, eivätkä uskalla jättää Ruplatusta huomioimatta. Iloinen Ruplatus saa kunniamaininnan ja Juho noutaa palkinnoksi pullollisen aitoa hervantalaista vesijohtovettä, joka pääsee kunnia paikalle kiltahuoneeseen (logoseinän hylly).

Pikkuhiljaa kilpailun osanottajat alkavat pakata tavaroitaan. Iloista ruplatusta on vielä jäljellä noin puolet alkuperäisestä määrästä. On kylmää ja kosteaa. Syksyn ensimmäinen hyinen päivä, jolloin jo ilta pimenee. KoRK:n pöytä tyhjennetään viimeisten joukossa ja Juho vie rakkaan ystävän killan lämpöön. Seuraavana päivänä hallituskopissa tuoksahtaa imelätkö, melkosen tamminen haju.

Norjaan soutelemaan

Teksti ja kuvat: Teemu Vekkelä

Taustaa:

Teknillisen Korkeakoulun Koneinsinöörikilta (KIK) on perinteisesti vieraillut Norjan ainoan teknillisen yliopiston järjestämässä Badekarpadlingen-tapahtumassa Trondheimissä. Kyseessä on "kylpyammesoutu" Nid-joen yli itserakennetuilla lautoilla. Tavoitteena on noutaa joen toiselta rannalta tynnyri ja tuoda se takaisin mahdollisimman nopeasti. Lautan on liikuttava n. kahdeksan hengen lihasvoimin. Jottei tehtävä olisi liian helppo, kaikenlainen sikailu ja rajoitettu aseistuksen käyttö on sallittua. Aseistuksessa suosikkeja ovat mädäntyneet elintarvikkeet. Vaikuttaa siis mielenkiintoiselta.

Tapahtuman eräänä osana on myös speksi, eli pienimuotoinen näytelmä. Lautta ja speksi pitää rakentaa tietyn teeman ympärille.

Huhtikuun alussa edustin yhdessä Nooran kanssa Koneenrakentajakilta pohjoismaisten koneiteekkarien tapaamisessa NMT:ssä, joka järjestettiin Kuuban Yön yhteydessä Otaniemessä. Paikalla oli lisäksi Otaniemen, Oulun, Tukholman sekä Trondheimin edustus. Kun puhe kääntyy Badekarpadlingeniin, tulee mieleen: "Tuolla olis varmaan hyvät bileet." Oululaisetkin ovat mukana ideassa: "Mitäs jos tultaisiin katsomaan tapahtumaa?" Yllättäen ajatusta ei torpedoida.

Kevään mittaan harjoitettiin kirjeenvaihtoa Otaniemeen ja Ouluun ja kesäkuun alussa pidettiin ensimmäinen projektikokous Espoossa. Kesä meni sponsoreita haaliessa, sekä lauttaa ja speksiä

suunnitellessa. Ehdittiinpä pitää myös tutustumissaunailta.

Alkusyksystä ilmenee, että Oululaiset eivät olekaan lähdössä matkaan, mutta omaan osallistumiseeni se ei vaikuta. Pakko tästä on käydä ottamassa selvää.

16.09.2004

Matkaan siis. Laivamatka Turusta Tukholmaan sujuu karaoken ja humpan merkeissä. Tukholmassa joudumme ajamaan korjaamolle vaihtamaan bussin etuiskunvaimentimet. Pienen viivytyksen jälkeen matka jatkuu Kungliga Tekniska Högskolanille, jossa

Lauttahan se siinä!!

nautimme paikallisten koneiteekkarien vieraanvaraisuudesta saunoen ja syöden hieman iltapalaa. Ennen puoltayötä nousemme taas bussiin ja matka kohti Trondheimia alkaa. Mukaan matkalle lähtevät myös Kungliga Maskinsektionin edustajat Agneta ja David.

17.09.2004

Aurinko nousee jossain päin Pohjois-Ruotsia. Noin puoliltapäivin saavumme Trondheimiin, jossa puramme lautan ja speksitarpeet paikallisen koneosaston labraan ja siirrymme majapaikkaamme Singsakeriin.

Palattuumme lautanrakennuspaikalle, paikalliset tarjoavat aamupalaa, johon sisältyy myös kindermunan puolikkaasta nautittu akva-
viitti. Aamiaisen jälkeen alkaa lautan kokoonpano sekä speksin harjoitukset.

Illalla syömme paikallisen näköalaravintolan pizzabuffetissa mahat täyteen. Täältä siirrymme Maskinkällareniin, A/F Smöre-koppenin "kiltahuoneelle", kokoustamaan NMT:n merkeissä. Ilta jatkuu kellarissa railakkaasti...

The Joki.

18.09.2004

Päivä valkenee aivan liian aikaisin Singsakerissa. Aamupalan jälkeen on aika lähteä labraan viimeistelemään lauttaa ja speksiä.

Kaikki on valmista koitosta varten ja siirrymme pelipaikalle Trondheimin keskustaan. Lautta peräkärryyn ja kulkueen mukana kohti toria. 80-lukuinen speksi sujuu hienosti - tästä on hyvä jatkaa itse merisotaan.

Nid-joen rannassa lautta lastataan ampumatarvikkeilla, eli kananmunilla, mädillä hedelmillä ja vihanneksilla sekä "pojalla", mädällä lihan, piimän ja muun pahanhajuisen seoksella. Ensin kisataan fartskar, viestimuotoinen nopeuskilpailu, jonka voittaa Emil, ympäristöteekkarit.

Showkar, eli itse merisota alkaa. Ensimmäisenä joen ylittävät paikalliset koneteekkarit, jotka ottavat tynnyrin haltuun - perässä seuraa KIK. Lauttojen ajautuessa alavirtaan pysäytysnarulle alkaa varsinainen taistelu, sisäelimiä ja eritteitä lentää. Jossain vaiheessa KIK onnistuu saamaan tynnyrin haltuunsa ja pitää sen itsellään siihen asti, kunnes tuomaristo viheltää taiston päättyneeksi. Voitto.

Lautta puretaan roskalavoille ja siirymme takaisin majapaikkaan. Bankettiin valmistautuminen alkaa, ykköset ylle. Etkot ovat kv-aktiivi Karstenin kotona. Banketti, eli sitsit, ovat paikallisen hotellin juhlahuoneistossa. Ohjelmassa on syömistä, laulua sekä palkintojen jako. Jatkot ovat samaisessa hotellissa ja niiden jatkot taas Karstenin kämpillä. Yön pimeinä tunteina nousemme jälleen bussiin ja matka kohti Tukholmaa alkaa.

19.09.2004.

Saavumme Tukholmaan illansuussa ja jätämme Agnetan ja Davidin KTH:lle. Voi olla, että heidät nähdään seuraavan kerran ADA:ssa, eli Kungliga Maskinsektionin vuosijuhlilla marraskuussa. Laiva Turkuun lähtee illalla, normaalit toimenpiteet.

20.09.2004

Aamulla Turussa, normipäivä. Jätän KIK:laisille hyvstit ja jatkan Tampereelle, uni maittaa loppupäivän.

Jos kiinnostuit ja haluaisit olla ensi vuonna mukana Norjassa, niin ota yhteyttä allekirjoittaneeseen.

HALUAISITKO VAIHTAA UUVUTTAVAT KONETALON LUENTOSALIT HETKEKSI MEKSIKON AURINKOON TAI LÄHTEÄ MAISTELEMAAN OLUITA SAKSAAN? TAI EHKÄPÄ JOPA OPISKELEMAAN ESPANJAKSI? YLIOPISTOMME TARJOAA SIIHEN HIEHOT MAHDOLLISUUDET.

EIKÖ VAIHTO-OPISKELU KUITENKAAN KIINNOSTA? SIINÄ TAPAUKSESSA KARISTA SUOMEN PÖLYT JALOISTASI JA LÄHDE TÖIHIN ESIMERKIKSI PAPERITEHTAALLE SAKSAAN.

LUE SEURAAVAT NELJÄ PIENTÄ TARINAA NIIN TIEDÄT, MILLAISTA ELÄMÄ HERVANNAN JA SUOMEN RAJOJEN ULKOPUOLELLA VOISI OLLA.

muilla mailla vierahilla

Teksti: Simo Laitinen, Terhi Ylisirniö
Paula Niskasaari ja Juho Hyytiäinen

Valokuvat: Terhi Ylisirniö

SIMPPA SAKSASSA

Saksa on koneiden luvattu maa, joten lähdepä sinäkin sinne vaihtoon!!

Itse olin Stuttgartissa vuoden päivät vaikka alkuun reissun oli tarkoitus olla vain puolen vuoden mittainen. Lämpimät säät, hauskat kaverit ja rakkauden "Ich komme –kieli" saivat minut kuitenkin jäämään Saksaan pidemmäksi aikaa.

Päädyin valitsemaan Stuttgartin lähinnä sen maantieteellisen sijainnin takia. Itä on aina itä ja länsi kuulosti houkuttavammalta. 600 000 asukkaan Stuttgart näytti olevan kartalla lyhyen matkan päässä Italiasta, Ranskasta, Itävallasta ja muista Keski-Euroopan valtioista; sinne siis.

Vaihtoon lähteminen on tehty yliopiston toimesta todella helpoksi ja vaihtokohteita löytyy jokaiseen makuun. Hakemisen vaiva ei siis ole kovin suuri ja

tarvittava paperityö on nopeasti tehty. Itselläni aikaa kului vajaa viikko. Syynä toisin lienee se, että päätin vaihtoonlähdestä noin viikkoa ennen hakuajan umpeutumista

Kevään mittaan Stuttgartista saapui melkoinen läjä täytettäviä lomakkeita. Kieli oli tietysti saksa ja nyt sitä aikaa sitten kuluikin. Jälkeenpäin ajateltunu niihin papereihin olisi varmaan voinut kirjoittaa lähes mitä tahansa kakkaa, koska täytimme lähes identtiset paperit heti Saksaan saavuttuamme.

Toinen kevään aikana lievää ahdistusta aiheuttanut seikka oli kämpän hommaaminen kohdemaassa. Sillä Stuttgartissa, kuten kaikissa suurehkoissa kaupungeissa, on erittäin huono asuntotilanne. Edellisinä vuosina vaihto-opiskelijat olivat joutuneet majoilemaan ensimmäiset kuukaudet muualla kuin oman katon alla, helvetti. Vanha kämppikseni sattui kuitenkin olemaan Stuttgartissa vaihdossa, joten otin yhteyttä häneen. Tätä kautta sain hoidettua

itselleni asunnon ja Tampereelta vaihtoonlähtijöistä asuntoon kämppikset.

Perillä!

Saksalaisten lukukaudet ovat suomalaisnäkökulmasta aivan perseelleen ajoitetut, mutta lensin Saksaan silti jo syyskuun alussa. Stuttgartin yliopisto tarjosi nimittäin ennen lukukauden alkua

tentti saksaksi saattaa ensialkuun kuulostaa kauhealta, mutta kokemus oli todella mielenkiintoinen. Professorit olivat ymmärtäväisiä kielen suhteen ja johdattelivat oikeaan suuntaan vastauksissa. Jos siis ensin oli tajunnut mitä kysyttiin! Noppia tuli vuoden aikana työmäärään nähden yllättävän paljon (lähinnä kielikursseilta), mutta hyväksytettyä en taida saada ainuttakaan. Opin kuitenkin saksaa ja italiastakin alkeet!

Freizeit

“ ” alaston saksalainen mummo on yhtä kaunis kuin suomalainen kilpasisko” ”

laadukkaan, pitkän (5 viikkoa), maksuttoman ja ennen kaikkea huvittoman intensiivikurssin saksankielen saloihin.

Kaikki vaihtarit olivat alkuun samassa tilanteessa: vanhoja kavereita ei ympyröissä pyörinyt ja kaikilla oli halu oppia tuntemaan uusia ihmisiä. Kielikurssin ensimmäisten viikkojen aikana uusia kavereita löytyikin lisää jatkuvalla syötöllä ja jälkeensä mietittynä ne olivat vaihtoajan parhaita viikkoja: uusia ihmisiä, uusi kaupunki, auringon paistetta, bileitä jne. Krapulaiset aamut luennoilla ja uudet ihmiset ympärillä toivat väistämättä mieleen fuksivuoden Tampereella ja neljännen vuoden teekkari tunsin itsensä jälleen nuoreksi.

Ensimmäisen saksankielisen keskustelun kävin muuten “paikallisen” kebabin väentäjän kanssa: Minä:”Ein Döner, bitte!” Ahmed:”Mit allem?” M:”Was!?” A:”MIT ALLEM?” M:”Was!? Ööööhh...Jaa,jaa!” Mitään en turkin murteesta tajunnut, mutta kebab on aina kebab!

Vähän vähäisestä opiskelusta

Konetekniikan puolella luennot olivat pääasiassa saksaksi ja tentit suoritettiin suullisesti. Suullinen

Yksi must-juttu vaihtovuoden aikana oli tietenkin reissaaminen. Saksasta oli niin paljon helpompi ja halvempi lähteä reissuun kuin täältä Venäjän kupeesta. Halpalen-toyhtiöillä oli tasaiseen tahtiin edullisia tarjouksia, joita metsästimme yhtiöiden nettisivuilta. Toinen edullinen, mutta kärsivällisyyttä vaativa tapa matkustaa oli bussiyhtiö nimeltä EuroLines. Hinnat olivat aina huokeat, mutta matka-ajat venyivät helposti 10-12 tuntiseksi! Vuorot ajoivat pääasiassa öiseen aikaan ja tunsin suurta kateutta “Nukun missä ja milloin vain” –kavereitani kohtaan!

Muuten vapaa-aikaa tuli vietettyä paljon terasseilla, pubeissa ja puistoissa. Mölkyn ruotsalainen sukulaispeli Kopp, halpa olut ja auringon paiste tappoivat tehokkaasti vähäisenkin opiskelumuotivaation.

Vaikka Stuttgartin ympäristö olikin vihreää ja viihtyisää, niin yksi suuri miinuspuoli löytyi. Koko Etelä-Saksassa ei nimittäin tuntunut löytyvän yhtään Ahvenisjärveä suurempaa lätäkköä! Ja jos jonkun lammen onnistui löytämään niin se oli piirretty satojen saksalaisten voimin. Kerran eksyttiin Freikörperbereichille eli nudistialueelle ja täytyy sanoa, että alaston saksalainen mummo on yhtä kaunis kuin suomalainen kilpasisko. Juu..elikkäs rauhallisesta kesäpäivänvietosta järven rannalla oli turha uneksia ja kesämökkikulttuuri oli saksalaisille yhtä tuttua kuin iglu arabeille.

? MITÄ SINÄ VIELÄ MIETIT ?
!! MAAILMALLE MARS !!

haku aika umpeutuu helmikuun puolella välissä

katso lisätietoja haavista tai käy kv-toimistossa

Yliopisto tarjosi monia erilaisia urheilukursseja ja me tutustuimme porukalla mm. miekkailun alkeisiin. Aragorniksi halunneet pettyivät kuitenkin karvaasti, sillä tarjolla oli vain kalpamiekkailua.

Vaihtojen (paikallinen Herwanta) urheilukeskus tarjosi hyvät puitteet oma-aloitteiselle jalkapallon tai rantalentiksen peluulle. Kauniina päivinä kentät olivat tosin melko täynnä, mutta yleensä jokainen pääsi jossain vaiheessa pelaamaan. Kerran tosin jalkapallokentästä käytiin kirjaimellisesti verinen "Kiina vs. Arabimaat" -tappelu. Kiina poistui tappelun jälkeen verissäpäin kentältä, joten kentältä olisi löytynyt paljon tilaa. Mutta pelaa siinä sitten jääkaapin kokoisia arabeja vastaan, joiden sieraimet puskee savua ja ovat laajemmat kuin Rimpiläisen härällä!

Lopuksi

Kertaakaan en vaihtovuoden aikana katunut, että takamukseni olin sinne raahannut, enkä tee sitä vieläkään. Opinnoissa en juurikaan vuoden aikana edennyt..kyynel:) (Tunnen kuitenkin ihmisiä, jotka ovat kuulleet, että joku oli jotenkin hyötynoppiakin kerännyt) Vuosi oli todella hieno ja kymmenen vuoden kuluttua, kun aika on tehnyt tehtävänsä, niin kaikki muistuu mieleen vieläkin kirkkaampana. Ensimmäiset viikot kotoisissa Suomessa aiheuttivat itse asiassa suuremman kulttuurishokin kuin alkuajat Saksassa! Pikkuhiljaa vanhojen kavereiden kanssa elämä alkoi taas rullaamaan vanhaan tapaan. Saakin nähdä kuinka monta "pakko nähdä joskus myöhemmin"-ulkkarikaveria tulee vielä oikeasti tavattua. Varmasti jokunen! Mutta nyt kun tuli kunnolla aukaistua pää ulkomailla oleskelun osalta, niin kynnys lähteä uudelleen madaltui uskomattoman paljon. Vuoden aikana hinku ulkomailla työskentelyn osalta kasvoi ja sitä todella tajusi, että suurimman osan vuodesta voi sää oikeasti olla lämmintä ja valoisa.

ps. Ennen vaihtovuotta olin paskin meidän saksanryhmästä, mutta nyt olen parempi kuin Hasse.

TERHI MEKSIKOSSA

Cuernavacassa 9.11.2004

Vaihtelu virkistää! Kaikki vaihtoon vaan!!

Ajatus vaihtoon lähtemisestä syntyi jo ennen varsinainen opiskelijan alkamista TTY:lla. Lukioaikana seurasin kateudesta vihreänä vierestä kun kaverit kävivät viettämässä vaihtovuotensa mitä eksoot-

UUNOT

Eli terveisiä sieltä, missä palmupuut on puita vaan.

Espanja on se maa, jonka edessä sää tiedotuksen lukija seisoo kertoessaan Suomessa pyryttävästä lumikuurosta. Se sama paikka, jossa Tjäreborgin esitteen mukaan elämä on silkkaa flamenco, aurinkoa ja härkätaisteluja, paellaa, tapaksia ja sivistynyttä viininjuontia. Kaksi ja puoli kuukautta Valenciassa on osoittanut, että Espanja on paljon muutakin. Kuten esimerkiksi toppatakkeja ja kylmiä öitä marraskuussa, ilotulituksia pienimmistäkin syistä, pelottavaa liikennöintiä ja kummallista parkkeerausta.

Espanjalaiset miehet tunnistaa jo kaukaa vyölaukusta ja öljytystä, kiharasta takatukasta. Espanjalaisia naisia ei ole ihan yhtä helppo tunnistaa, mutta hekin viihtyvät suurissa ja äänekkäissä laumoissa puhuen pelkkää espanjaa. Mikäli heitä pyytää puhumaan hitaammin, he alkavat puhua entistäkin kovemmalla äänellä. Ja avuliaasti he neuvovat vaihtariparkoja aina, kun he jotain uskaltavat kysyä, riippumatta siitä, tietävätkö asiasta mitään vai eivät.

Erasmuksen arki ei ole täällä sen kummempaa kuin opiskelijaelämä Suomessa. Asutaan solukämpissä, välillä käydään luennoilla ja illalla mennään baariin. Tosin luennolla opetus on lähes käsittämätöntä espanjan- tai pahimmissa tapauksissa valencianonkielistä solkkausta, asunnot ovat usein kolmen-neljän kansalaisuuden sulatusuuneja ja baariin siirrytään siinä kahden maissa ja kotiin suunnataan kuuden-seitsemän kieppeillä.

Espanjan kielen hienoudet ovat alkaneet jo hiukan selvitä. Este País 1 -espanjalla täällä ei pärjää, mutta alkuaikeiden "habla ingles usted" ja "más espacio, por favor" -lauseista olen yrittänyt päästä eroon. Puhun välillä jopa menneessä aikamuodossa! En enää katso joka toista sanaa sanakirjasta, vaikka kannankin sitä koko ajan mukanani. Kahden

tisimmissä maissa ja silloin päätin, että kyllä minäkin vielä joskus. Australia oli pidemmän aikaa mielessäni vaihtovuotta ajatellen, mutta kun kuulin karun totuuden, että sinne pääsemiseen vaaditaan kaksi kokonaista numeroa parempi keskiarvo kuin mitä

EPSANJASSA

kuukauden jälkeen tein ensimmäistä kertaa muistiinpanoja luennoitsijan puheen perusteella, enkä siis vain kopioinut mekaanisesti taululle ilmaantuvia sanoja. Näin pitkälle en ole useinkaan päässyt opiskeluissani Suomessa.

Opiskelu täällä on vaikeaa, koska milloinkaan ei voi etukäteen tietää, onko luennot peruttu tai siirretty toiseen paikkaan ennalta ilmoittamatta. Toiset luennoitsijat pitävät vaihtareista vähemmän kuin toiset, ja säälipisteitä ei juurikaan ole tähän mennessä herunut.

Aina välillä Espanja yllättää. Pesukoneen hajottua vuokraemäntä lupasi lähettää paikalle korjaajan ”huomenna”. Ja katso, seuraavana päivänä Juan Carlos sai koneen toimimaan! Lisäksi julkinen liikenne toimii täällä varsin moitteettomasti, bussit ovat liiankin hyvin ilmastoituja ja pitkillä matkoilla saa katsella espanjaksi dubattuja elokuvia. Ja tiesittekö, että tässä läpeensä katolisessa maassa saavat homotkin mennä naimisiin?

Harhaluulo espanjalaisten sivistyneistä juomatavoista on saanut jäädä unholaan. Eräs vanhempaa sukupolvea alati puhuttava ilmiö on *botellón*, jolla tarkoitetaan isolla porukalla kadulla otettavia pohjia. Auton peräkontti lastataan täyteen viinaa, limsaa ja jäitä, minkä jälkeen ajetaan jonnekin parkkipaikalle juopottelemaan ennen bileitä, jottei baarissa tarvitse tuhata rahojaan.

Ensimmäisellä viikollani täällä suunnittelin lopettavani matkaraporttini sanoihin ”suosittelen opiskelijavaihtoa Espanjassa vain masokisteille”, mutta olen joutunut tarkistamaan mielipidettäni tuosta. Onhan Espanjalla toki puolensa: ei oikeastaan ole hullumpaa makoilla yliopiston pihalla, nurmikolla palmupuun alla marraskuussa tekemässä harjoitustyötä.

P.S. Olkaa kilttejä TTY:llä opiskeleville ulkkareille ja ottakaa ne mukaan leikkiin, jooko?

Paula

tällaisella ”kunhan vaan läpi menee”-menteliteetillä varustetulla koneteekkarilla on, aloin pohtia muita vaihtoehtoja. Periaatteenani oli että jos Suomen valtio maksaa niin sitten lähdetään niin kauas kuin mahdollista. Ja muutenkin onhan vaihtovuosi ”once in a lifetime experience” ja täytyy miettiä miten siitä

” Parasta Meksikossa on kerta kaikkiaan tämä elämäntyö.”

voi ottaa kaiken irti. Itselleni tärkeintä oli lähteä tutustumaan aivan täysin erilaiseen maahan ja kulttuuriin, ja sen vuoksi valitsinkin Meksikon. Ja täytyy kyllä sanoa, että en ole kertaakaan päätöstäni katunut.

Minua valmennettiin hyvin lähtöön kaikenlaisilla kauhukertomuksilla (kylläkin myös positiivisilla kokemuksilla, mutta jotenkin kummasti aina nuo negatiiviset jutut jää mieleen) ja ennen lähtöä oli vähän sellainen tunne, että olikohan tämä nyt taas elämäni viisain veto. Lento tänne oli tietenkin tuskastuttavan pitkä ja uuvuttava. 28 tuntia myöhemmin saavuimme Cuernavacaan. Kun meitä oli vastassa kaverini kaverin perhe, olisin voinut itkeä ilosta. Tästä Jimenezin perheestä onkin tullut minulle kuin oma perhe. Meksikolaiseen kulttuurin tutustuminen on ollut huomattavasti helpompaa kuin ihan itsekseni. Olen osallistunut kaiken maailman kissanristiäisiin (pientäkin asiaa voi täällä juhlistaa heittämällä kunnon juhlat koko naapurustolle).

On hankala sanoa, mikä on parasta Meksikossa. Täällä on niin paljon kaikkea uutta ja ihmeteltävää. Ensimmäinen asia, mikä tulee mieleen on ihmiset. En ole eläissäni tavannut yhtä lämpimiä ja vieraanvaraisia ihmisiä. Jotenkin tämä ”kaikki on kaikille”-menteliteetti on sellainen asia mikä jaksaa yllättää. Hyvänä esimerkkinä voin mainita päivän Ocotepicissa, minne menimme katsomaan miten meksikolaiset viettävät vuoden tärkeintä päivää, joka on suomeksi käännettynä Kuolleiden Päivä (El Día de Muertos). Silloin siis kuolleiden uskotaan palaavan meidän elävien joukkoon ja heille tehdään alttari, jonne pistetään ruokaa ja juotavaa. Kierrettiin talosta toiseen katsomassa erilaisia alttareita ja nämä ihmiset (jotka eivät edes omistaneet taloja vaan pieniä hökkeleitä) tarjosivat meille ruokaa ja juotavaa köyhyydestään huolimatta. Tämä pieni vaatimaton ele teki lähtemättömän vaikutuksen meihin kaikkiin.

Ilmasto on tietenkin täysin erilainen täälläpäin maailmaa. Cuernavacassa ilmasto on aivan ihanteellinen ja tätä onki kutsuttu ”ikuisen kevään kaupungiksi”. Täällä on aika tasaisesti 20-38 lämmintä ja aurinko paistaa. Ei pääse paljon syysmasennus iskemään ;). On lukuisia muita asioita mitä voisin mainita, mutta näin ikuiselle kulinaristille tärkeintä on tietenkin ruoka. On muuten varmasti

paras hinta-laatu suhde, minkä olen elämäni aikana nähnyt. Jotain erikoisuuksia mainitakseni tamalet (maissia, chiliä ja lihaa maissinkuoressa), enchiladat (tortilloja, chiliä, kermaa ja juustoa), pozole (keitto, missä on maissia, lihaa, sipulia, guacamolea, oreganoa ja chiliä) ja mole (erikoisenmakuinen ruskea kastike, ei voi tietää mitä kaikkea sisältää) on ainakin sellaisia, mitä mielestäni jokaisen pitää kokeilla.

Kuten huomasittekin niin jokainen ruoka täällä sisältää chiliä ja usein vielä limeäkin. Myös kaljaan voi lisätä edellä mainittuja ja niiden lisäksi vielä suolaa. Juomapuolesta täytyy sanoa vielä sen verran, että kuten arvata saattaa tequila on täällä janojuoma ja erilaisia kaljoja on tummasta vaaleaan. Kuuluisaa kaljan ja tequilan yhdistelmää en ole vielä maistanut, mutta ehkä joku kaunis päivä.

Terhi ystävänsä Jackien kanssa Monté Albanilla, Oaxacassa. Hikistä touhua kiivetä pyramideja; 40 astetta lämmintä!

Jokainen on varmaan kuullut meksikolaisten "mañana"-meinintä, mikä nyt vaan ihan yksinkertaisuudessa tarkoittaa sitä, että voi kestää pari päivää tai viikonkin ennen kuin saa jonkun asian hoidettua. Täällä ylipäättäinkin tarvitsee kilometrin verran enemmän hermoja ja kärsivällisyyttä kuin koto-Suomessa. Minunkin sytytyslankani on jo huomattavasti pidentynyt täällä ollessani. Ajanjuoksu tuntuu olevan huomattavasti hitaampaa täällä Atlantin toisella puolella. Illallisista on hyvä olla myöhässä ainakin tunnin verran, että isäntäväki ehtii valmistautua. Ja ryhmätehtävien tekeminen meksikolaisten kanssa on kerrassaan mahdotonta, ellei ole paljon luppoaikaa odotella kaikkien kerkeämistä paikalle.

Biitsielämää PuertoEscondidossa, Tyynenmeren rannalla. Joo-o, paratiisi.

Parasta Meksikossa on kerta kaikkiaan tämä elämäntyyli. Otetaan päivä kerrallaan ja nautitaan elämästä. Musiikki on se voima, mikä saa ihmiset täällä liikkeelle. Salsa baarissa, sokea kitaransoitaja bussissa ja laulu ohikulkijan huulilla. Kaikilla tuntuu olevan rytmi veressä. Kyllä meillä ulkkareilakin jo jalka nousee komeasti (muutaman tequilan jälkeen..) salsan tahtiin. Tärkeintä ei ole osata, vaan yrittää. Mitäs tässä nyt enää muuta voi sanoa, kuin kaikki innolla vaihtoon vaan! Miksi ei käyttää tilaisuutta hyväkseen kun sellainen annetaan? Elämä on laiffia, ei sitä auta jäädä katselemaan sivusta.

TÖIHIN SAKSAAN?

Kansainvälistyvässä maailmassa on kuulemma hyvin suotavaa hankkia kokemuksia ulkomailta. Mutta eikö vaihtoon lähtö oikein nappaa? Tällöin erittäin varteenotettava vaihtoehto on lähteä töihin ulkomaille. Esimerkiksi Saksassa toimivat suomalaiset yritykset noudattavat pääsääntöisesti linjaa, jonka mukaan kesäksi (tai pidemmäksi ajankaksoksi) otettavat harjoittelijat tulevat aina Suomesta. Tämä antaa tietenkin etulyöntiaseman saksalaisia opiskelijoita vastaan, eritoten jos olet vähänkään opiskellut saksaa koulussa. Itse olen huomannut että Saksaan pääsee huomattavasti helpommin töihin kuin Suomeen, vieläpä sellaisiin töihin jotka ovat edes jossain määrin tekemisissä nykyisten opintojen kanssa. Hakemuksen ei tarvitse ole kummoinen, vapaamuotoinen kirjoitelma siitä kuka olet, mistä tulet, mitä opiskelet ja kuinka pitkään ajan voit olla töissä riittää kun liitteenä on työtodistukset aiemmista työpaikoista.

Kielitaitokaan ei ole ylitsepääsemätön ongelma, monet normisaksalaiset puhuvat myös englantia. Omasta kokemuksesta voin sanoa, että ihmiset Saksassa ovat erittäin ystävällisiä ja avuliaita ja ovat aidosti innoissaan suomalaisesta kesätyöläisestä. Palkkaus on kuitenkin hyvin vaihtelevaa eri firmoissa. Sen takia työsopimus kannattaa lukea tarkkaan ennen allekirjoittamista. Jotkin yritykset maksavat kiinteää kuukausipalkkaa mikä on normaalisti keho. Toiset taas maksavat tuntipalkkaa joka ei paljoa häviä Suomen palkkoille. Yleisesti ottaen palkkataso on aavistuksen huonompi kuin Suomessa, mutta eihän ulkomailta saatuja kokemuksia voi rahassa mitata, eihän?! Ja kun ottaa huomioon oluen halvan hintatason, on tilin loppusaldo kesän lopussa sama, riippumatta siitä oliko töissä ulkomailla vai ei.

Toinen asia minkä jotkut voivat kokea negatiivisena on saksalainen työpaikkakulttuuri. Siellä kulit ovat kuleja ja herrat herroja. Toimihenkilöitä herroitellaan, mikä näin suomalaisen näkökulmasta tuntuu hassulta mutta saksalaisen mielestä on täysin normaalia. Maassa maan tavalla, joten itsekin sai opetella kohteliaisuuden jalon taidon. Mutta kuten vanha sanonta kuuluu, kun kissa on poissa niin hyppivät hiiret pöydillä. Toimihenkilöiden poissa ollessa oli tunnelma erittäin vapautunut työpaikalla. Kerrottiin rietaita juttuja ja silloin tällöin yövuorossa grillattiin Schnitzeliä ja nautittiin muutama herkullinen Lager tai maittäva Weizenbier.

Myös Saksassa työläisille on pakko antaa vapaa-aikaa, niin myös suomalaiselle harjoittelijalle. Ja mikä olisikaan parempi tapa viettää vapaa-aikaa Keski-

Euroopassa kuin matkustelu. Välimatkat ovat minimaalisen pieniä joten viikonloppureissu esim. Pariisiin järjestyy kätevästi ja kaiken lisäksi minibudjetilla. Kokonaisuutena työskentely ulkomailta on varsin positiivinen kokemus. Sen lisäksi että saa kosketuksen toiseen kulttuuriin ja kieleen, tienaa myös rahaa, elämäkokemusta sekä arvokasta työkokemusta. Suosittelen kaikille ketä pieni välimatka tyttö/poikaystävänsä, äitiin tai mummoon ei haittaa ja ketä jokakesäinen Posion Valintatalon kassalla työskentely on alkanut tyypimään.

Juho

1. Kuka olet?

"Opintoneuvoja Tiina Perälä."

2. Miksi halusit opintoneuvojaksi?

"Sopii mun luonteeseen opastaa muita, ja kun vielä musta on niin kauheen kivaa voida auttaa muita tai antaa neuvoja niitä tarvitseville."

3. Mitä opintoneuvoja tekee?

"Opintoneuvojalta voi tulla kyseleä kaikista opiskeluihin liittyvistä asioista ja mä tarkastan koneella kaikille pakollisen henk.koht. opintosuunnitelman. Eli mun pitäis osata vastata melkein kaikkiin kysymyksiin mitä opiskelusta joku keksii kysyä."

4. Mistä ja milloin sinut tavoittaa?

"Mun officesta osaston sihteerin huoneen vierestä, Motivaattorin läheltä, päivystysaikoina jotka vaihtelee aina vähän mun omien kurssien mukaan, ennen joulua ma on paras päivä tavoittaa mut huoneestani."

5. Onko opintoneuvojalla käynti pakollista kaikille opiskelijoille?

"On, koska mä oon ottanu sellasen periaatteen että kaikkien pitäis palauttaa HOPS:sinsa mulle henkilökohtaisesti ellei oo tosi hyvää syytä miksei pääse koululle itse sitä tuomaan."

6. Miksi fuksien kannattaa tulla käymään opintoneuvojalla?

"Saa fuksipassiin leiman."

7. Onko sinulla lemmikkieläintä?

"On mulla avopuolisena musta kääpiöluppakorva kani Linus."

8. Onko fuksivuoden opiskelujaksot helppoja vai vaikeita, kiinnostavia vai tylsiä?

"No omasta mielestä jotkut oli vaikeita, fyysa oli kiinnostavaa ja helppoo, mutta ei ne ainakaan tylsiä ollu.. Statiikka oli tällaselle likalle kauheen vaikeeta."

9. Miten sinuun liittyy nyrkki?

"Mistä osasit kysyä tätä? Se on jumppatunti, jota ohjaan."

10. Eräässä mainoksessa sinua kutsuttiin Nyrkki Tiinaksi. Miksi?

"Mikäs mainos se on ollu? Varmaankin mainos siitä mun nyrkkeilytunnista. Mulle ja edelliselle nyrkkeilyohjaajalle on myös annettu lempinimet nyrkit 1 ja 2. Mä olin nyrkki 2, koska kuulemma hihittelen enemmän kun se toinen."

11. Parhaat ja huonoimmat puolet konetekniikan opiskelussa?

"Perinteinen ala, ja työpaikkoja on paljon, osajia siis tarvitaan.. Ei mulle tuu mieleen mitään huonoja puolia."

12. Nyrkkeileekö kanisi?

"Ei se rassu osaa, oon kyl yrittäny alakoukua sille opettaa, se osaa vaan rummuttaa."

13. Joutuuko jo ensimmäisenä vuonna päättämään, mitä tekee isona?

"Ei vielä ekana vuonna.. Tokana kannattaa jo alkaa miettiä mitä sit kolmantena alkaa lukea."

14. Miten menee kurkinasento, entäpä miekka?

"Siis kenen kans sä oot puhunu? Ne sieltä mun nyrkkeilytunnilta koreografioita. Kurki ja veitsi kuuluu yhteen Miekkoja käytetään hyökkäämisessä. aika vaikee kirjottaa miten otetaan joutsenasento, sun pitää tulla mun tunnille (se on torstaina 18-19)."

15. Kolme käytännön opiskeluvinkkiä fuksille opiskeluun.

"Älä jätä pakollisia kursseja kesken (ne on kutienkin pakko käydä joskus). Laskareita kannattaa laskea, koska saa lisäpisteitä ja ehkä paremman numeron. Ota ilo irti ekasta vuodesta, äläkä stressaa liikaa, käy opiskelijapippaloissa (älä kuitenkaan kaikissa ettei opiskelut ala kärsiä)."

16. Paras paikka harrastaa nyrkkeilyä?

"No sanoisin sekä makuuhuone ja keittiön, kun molemmissa oon harjoitellu sitä nyrkki-ohjelmaani. Vessa vois olla vähän ahdas potkuihin.."

17. Neuvoja aloittelevalle nyrkkeilijälle?

"Älä unohda suojausta ja tuu mun tunnille niin kerron kaiken tarpeellisen."

18. Mitä toivoisit jos saisit toivoa?

"Että meidän koira eläis vielä pari vuotta, se on jo aika vanha ja ollu pari kertaa leikkauksessa. Jesse on mulle ja sisaruksilleni tosi rakas ja kuin pikkuveli eli sille toivon pitkää ikää, terveys tais mennä jo."

PJ:N PALSTA

Lunta sataa, pakkasta miinus kymmenen, lumi narisee kenkien alla, pimeys, michelinmanit kaduilla kävelemässä – mitä tämä kaikki tarkoittaa? No tietysti se tarkoittaa sitä, että talvi vihdoista viimein tuli sateiseen Suomeen ja joulukuu on tuloillaan. Mutta ennenkaikkea se meille teekkareille tarkoittaa tenttiviikon tuloa ja yhden kiltavuoden päättymistä.

Uskon, että monet tekkarit tällä hetkellä tuskailevat tenttikirjojen ja harkkatöiden parissa. Hirveä urakka vielä edessä ennen ihanaa joululomaa. Sekin tuska tulee loppumaan, kun tulevaisuudessa siirrymme 5-periodijärjestelmään, joka joulun osalta tarkoittaa sitä, että tenttiviikko olisikin vasta pitkällä joulun jälkeen.

Onneksi Koneenrakentajakilta on syksyn mittaan tarjonnut paljon muitakin aktiviteetteja koulunkäynnin ohelle. Eihän sitä koulua jaksakaan käydä jos välillä ei pääse vähän vapaallekin. Legendaarisella KoRK-Cruisingilla seilailtiin täydellä paatilla Pyhäjärvellä ja kaikilla näytti olevan hirmu mukavaa. Potkupalloakin päästiin pelaamaan vaikka bommareita ei enää tänä vuonna järjestettykään. Kone-cup osoitti taas suosionsa täyttymällä joukkueista. Pelin jälkimainingit saatiinkin sitten setvittää Hämeenkadun approssa. Syksyn mittaan järjestettiin pari excursiotakin, toinen suuntasi kolmeksi päiväksi itä-Suomeen ja toinen oli päiväreissu Tampereelle, Tamrockille. Syksyn suurin tapahtuma oli kuitenkin kiltamme syntymäpäivä. KoRK on nyt 37 wee. Syntymäpäiviä juhliittiin Machine Rouge sitseillä, jossa absintti virtasi ja cancan ilmapiiri oli käsinkosketeltavissa. Suuri kiitos näiden kaikkien tapahtumien järjestelyistä kuuluu kiltamme aina ahkerille hallituslaisille ja toimareille sekä ilman muuta teille KoRKkilaisille, jotka olette ottaneet osaa tapahtumiin.

Vuosi sujahti äkkiä ohi killan touhuja järjestellessä. Vuosi oli itselleni erittäin antoisa ja se jää mieleeni toiseksi parhaana tekkarivuotena heti fuksivuoden jälkeen. Neljä vuotta kiltatoiminnassa mukana olleena voin kertoa, että kiltatoiminta on saanut opiskelijaelämän maistumaan vielä makoisammalta, mitä ikinä olisi voinut kuvitella. Ehkäpä sen takia lähdänkin tästä puoleksi vuodeksi rauhoittumaan Meksikon aurinkorannoille margarita-drinkkien pariin ja muistelen lämmöllä kuluneita vuosia killassa. Toivotan onnea ja ahkeruutta uudelle hallitukselle Mikko "Sketsi" Kestin luotsaamana. Pidetään yllä KoRKin mainetta dynaamisena ja aktiivisena kiltana!

Katri

ELÄMÄÄ ♂:n KANSSA

Tämän koosteen tuotti KoRKin hallituksen tytöt omista kokemuksistaan. Tästä kaikesta huolimatta, kyllä me teitä kovasti rakastetaan!

- 1 Miehesi vaatteet eivät pysy tallessa. Vuoden aikana saattaa mennä useampi vaatekerta hukkaan. Pipot ja muut lämmikkeet voi lahjoittaa baarijonossa ventovieraille.
- 2 Miehesi saattaa hukata myös sinun vaatteesi. Kaulahuivit ja sateenvarjot ovat ensimmäisenä vaaravyöhykkeellä.
- 3 Baari-illan jälkeen hukassa saattavat olla myös hampaat, jotka lojuvat baaritiskillä tai rotvallin reunalla.
- 4 Mies ja silitysrauta: N/A
Mutta jos miehesi silittää vaatteitaan, hän saattaa olla tekemässä nuorisohousuja prässi-housuista.
- 5 Miehelläsi on syy juosta cooperin testi takaperin.
- 6 Kaupungilla ostoksilla käydessänne kannattaa varautua riittävän isoon käsi-laukuun, sillä miehesi tunkee kuitenkin kaikki ostoksensa (ja Clas Ohlsonin kuvaston) käsilaukuusi.
- 7 Miehesi aamumöröys haihtuu taivaan tuuliin riittävän tujun aamukahvin ansiosta.
- 8 Mies ja tekniikka on asia, johon naisilla ei ole sanomista. Miehesi ei tarvitse ohjeita. Hifi-laitteiden asennus on miesten hommaa, vaikka tyttöystävä olisikin tekn. yo... Remonttiruoka on ainut naisen työ remontin aikana.
- 9 Miehesi ei hukkaa tavaroita. Ämmät hukkaa tavarat siivouksen yhteydessä. Hukatut tavarat kuitenkin löytyvät miehesi taskuista tai laatikosta.
- 10 Miehesi ei ymmärrä ohjeita, jollei niitä anna kirjallisena ja niin selvästi, että kuusivuotiaskin ne tajuaa.
- 11 Miehesi ei tyhjennä roskista jollet hänelle sitä erikseen sano. Kierrättäminen on jo sanana miehellesi mahdoton ymmärtää.
- 12 Päiväpeiton asennus on mahdotonta, miehesi mielessä ei pysy selkeä asennusohje, jossa on mainittu myös päiväpeiton koristeraitojen oikea suunta. (tärkeää)
- 13 Mies ja pesukone: pyykkikoneessa pyykit kuivuvat mukavasti, kunhan luukun avaa. Jos pyykitelinettä kuitenkin tarvitaan, pyykkejä ei tarvitse levitellä naruille. Mytyt kuivuvat yhtä hyvin kuin levitetytkin vaatteet. Pesukone myös syö sukkia, tai ämmä on ne hukanut, ks. kohta 9.
- 14 Kauppareissut ovat miehellesi yhtä tuskaa. Tarkat ohjeet (kts. kohta 10.) ovat tarpeen mandariinien ja klementiinien erottelussa. Auta armias, jos joku kassajonossa tunaroi.
- 15 Miehesi lompakko hylkii bonuskortteja. Ne ovat naurettavia! Ne hidastavat kassakäyttämistä (kts. kohta 14.).
- 16 Miehesi farkkujen taskut ajavat samaa virkaa, kuin naisten käsilaukku.
- 17 Samasta kupista voi juoda tuoremehua, maitoa ja kahvia, ei tule paljoa tiskiä. (tässä asiassa miehesi ajattelee sinua, miehesihän ei tiskaa)
- 18 Miehesi poikien illat tuppaavat venymään, ja viikonlopun reissuilta ei tarvitse soitella tai lähettää viestiä. Poikien illoissa pöytälätkä menee kaiken edelle.
- 19 Miehellesi teatteriin lähtö on ylivoimaisen raskasta.
- 20 "Niistä" ei puhuta! Ja jos "niiden" aikana on vatsa kipeänä, mies ystävällisesti tarjoaa samariinia.
- 21 Miehesi on paras kuski liikenteessä. Jos joku tunaroi, niin se on sunnuntai-tai naisautoilija.
- 22 Miehesi odottaa, että osaat korjata kaikki vaatteisiin tulevat reiät yms. Sinun odotetaan kantavan aina pientä ompelusarjaa käsilaukussasi.
- 23 Miehesi mielestä lattia on paras paikka postin säilömiseen.

Joukkueen jäsenet valmiina FWR:n haasteisiin punaiset neilikat rinnassaan.

1. rasti ja raksan tytöt kiittää! Olemme herrasmiehiä ja päästämme heidät jonossa ohitsemme heittämään patjaa.

Blebsien rastilla kohta kaikki on munasillaan...

KoRKin rastilla "tanssimme letkajenkkaa" limsakorien päällä.

Rastit suoritettu ja välipysähdys Coloradossa. Fröbelin palikat - siinä on sitä jotain!

Kumi(saapas) käryää!! Ykin rastilla on formulameininki varikkopysähtymisestä alkaen.

Matkalla Coloradosta Panamaan loppubileisiin kohtaamme muutaman punahaalarisen, jotka yrittävät estää matkantekoamme.

Loppujen lopuksi pääsemme Panamaan.

Sateisesta säästä huolimatta FWR 2004 oli oikein onnistunut tapahtuma. Ehkäpä tämän syksyn yksi number one- kekkereistä!!!

Teksti: Pete
Kuvat: Deivid

Miksi kolmannen vuoden auteklainen on
nakkifuksina KoRKin 37v. -sitseillä?

Machine Rouge

Haiharan kartano
19.11.2004

Teksti: Ville Luotonen, Autekin "fuksi"

Tapaus juontaa juurensa taas yhteen oluella kyllästettyyn iltaan, jolloin tulin ihan vaan piruuttani ehdottaneeksi Simo 'Sibbe' Suolahdelle Autekin sitseille nakkiiin tulemista. Simo olikin heti mukana ideassa – tosin sillä ehdolla, että minä joudun myös tekemään nakkihommia vastaavasti KoRKin sitseillä. Simon ottaessa asian puheeksi vajaan viikon päästä kävi ilmi, että kyseessä ei ollutkaan pelkkä peruskännipuhe. Kun Simo suoriutui Autekin sitseistä vähintäänkin kunnialla, alkoi vaikuttaa siltä, että itsekin joudun ottamaan kirjurin nakkihommat tosissaan.

Sitsi-ilta ja samalla kirjurointi alkoi etkoilla Simon ja Juuson kämpillä. Jo tässä vaiheessa näytti siltä, että tiedossa on vauhdikkaat kekkerit. Juhlapaikalla näytti jo juhluvältä siinä vaiheessa, kun pääsimme sinne. Viime hetken valmistelujen jälkeen ensimmäiset vieraat saapuivat paikalle. Juhlat olivat mielestäni aika rennot jo heti alusta asti. Juhlien etenemisen pystyi kuitenkin helposti aistimaan entisestään letkeytyvästä tunnelmasta ja etenkin seremoniamestarin koko ajan lisääntyvästä itsevarmuudesta ja volyymistä. Puheita pidettiin, ja hyvin

jäi mieleen ainakin Juho Kuusisen lukema osastonjohtaja Reijo Karvisen käsialaa oleva puhe, joka oli humoristisen napakka.

Lahjojen jaon ja can-can-tyttöjen ja gigolojen yhteisen tanssiesityksen (joka oli mielestäni hieno – kannattaa jatkaa samantapaisia tanssiesityksiä tulevaisakin tilaisuuksissa kun kerran killasta löytyy noin hyvää can-can-ainesta) jälkeen siirryimme jatkoille Hermian kattosaunalle, jossa meno jatkui chillailun merkeissä. Saunomisen jälkeen jouduin pikkuhiljaa aamuyöstä luovuttamaan lehtiöni seuraavalle ja lähtemään takaisin päämajaan.

Lopuksi haluaisin kiittää koko KoRKin porukkaa onnistuneista juhlista. Nämä olivat sitä paitsi ehdottomasti parhaat sitsit, joissa olen koskaan ollut nakkifuksina! Seuraavalla sivulla muutamia kommentteja juhlien varrelta. Lisää voi lukea myöhemmin leikkaamattomasta muistiinpanovihosta KoRKin kiltahuoneelta.

“Kainalat on niinkun Tonava.”

“Taululle on piirretty hymiö,
jotkut sanovat yleiskukoksi.”

“Wexi on viroonnut ja se haluaa
GP:n tai siis voi olla että se oli
GT.”

“Helevetin hyvät
juhlat!”

“Oletteko huomanneet, että TTY:n
räystäissä elää harvinaisia
karvayököjä?”

“Näyttää siltä, että kohta alkaa
danssit. Paitsi että Rudi Völler
kyllä kieputtaa naisia jo nytkin.
Ainolla on hame pudonnut
kolme kertaa ja oksa tullut
kerran.”

“KoRKin seksikkäät can-can-tytöt.
Tätä ei voida liikaa korostaa.”

“Työssäoloaikana voi
olla hyötyä kaikesta
mahdollisesta.”

KONEOSASTOLTA VALMISTUNEET 10.3.-11.10.2004

Mikko Aho

Robotisoitu jäysteenpoisto

Teemu Hietakari

Iskulaitteen energianlaukaisulaitteen kehittäminen

Tero Lähde

Hylyn aiheuttamien häiriötekijöiden hallinta
päälystävällä paperikoneella

Simo Myllymäki

Tuotantovalmiuksien kehittäminen
alihankintatuotannossa

Ismo Niemi

Ydinvoimalaitoksen ikääntyminen ja ikääntymisen
hallinnan menetelmät

Teemu Ahoranta

Puomiverstaan tilaus-toimitusprosessin
nopeuttaminen

Mikko Kautto

Kriittiset taajuudet vyöhykesäädettävissä
taipumakompensoiduissa teloissa

Eljas Rytsölä

Valuprosessin laadunhallinta

Heikki Savikko

Maalauksen laadun kehittäminen teräsnauha
maalipinnoituksessa

Mikko Urho

Developing Real-Time Communication between
3D Simulation Software Components and
Electronics Manufacturing Equipment

Timo Helin

Performance analysis of compactor in slash
bundler

Juha Istolahti

Laatujärjestelmän suunnittelu
toiminnanohjausjärjestelmän toimituksiin

Jani Koskinen

Toimituskyvyn hallinta

Eerikki Mäkinen

Puristintelan hiontamuodon määrittäminen

Saku Salakka

Hakkeen varastointijärjestelmän suunnittelu

Hans Syväjärvi

Tuotetarkastelu järjestelmätoimittajayrityksessä

Saku Tuominen

Konepajan toiminnanohjauksen kehittäminen

Miika Vesasto

Tuotantoprosessin kehittäminen sellulaitteiden
valmistuksessa

Saku Virtanen

Massan ominaisuuksien vaikutus
peräsyöttöpumpun toimintaan

Antti Häkkinä

Tuotteen raportointi- ja dokumenttien
tuottamisjärjestelmän kehittäminen

Jani Halonen

Kattilalaitoksen vaaranarviointi ja VOC-
polttolaitoksen CE. merkintä

Teemu Jämsén

Virtuaalisten tuotekokoonpanojen katselu- ja
analysointijärjestelmän kehittäminen

Juha Kandolin

Päälystysmenetelmät taivekartongin
syväpainettavuuden parantamiseksi

Antti Kartastenpää

Hitsatun teräsrakenteen valmistuksen laadun
parantaminen

Ville Kinnunen

Load balancing system for wheel-ground contact

Jouni Koivumäki

Suuren offshore-potkurilaitteen alarungon
jäykkyiden lisääminen

Ari Koivuniemi

Levytyökoneen toiminnan optimointi
virtuaalitestauksen avulla

Juha Kokko

Esipäälystys Symsizerilla

Ville Korkki

Hitsaamattoman ja hitsatun
hydrauliputkistorakenteen kokonaisvaltainen
kustannusvertailu

Vesa Ohlsson

Sisäinen logistiikan ja materiaalien vastaanoton kehittäminen

Johanna Ojanen

Recycled Fiber Processes under Control

Jarno Pohja

FTA- työkalun soveltaminen osana laitteiden luotettavuuspohjaista tarkastelua

Tero Tuomela

Dieselmoottorikäyttöisen hydraulikoneikon optimointi hammasvaihteen avulla

Lauri Vesterinen

Laatujärjestelmän kehittäminen asiakaslähtöiseksi six sigman periaatteita noudattaen

Pasi Kyyhkynen

PDM- järjestelmän implementointi – Tuotekonfigurointia systemaattisesti hyödyntävän suunnitteluprosessin kehittäminen

Kimmo Lehti

Henkilönostimen alavaunun suunnittelumenetelmien ja rakenteen kehittäminen

Kimmo Kallio

Fuusioreaktorin huoltolaitteen lujuusopillinen tarkastelu

Esko Mäntyharju

Tuotannonohjausjärjestelmän uusien ominaisuuksien käyttöönotto

Lauri Siivonen

Characteristics Of Digital Flow Control Unit Compared to Mobile Proportional Valve

Sami Jokinen

Kromatun muovituotteen liitoksien suunnittelu

Pekka Koskinen

Hankinnan uusi toimintamalli varaosaliiketoiminnassa

Ilkka Rantanen

Valmistusprosessin kehittäminen raskaassa yksittäistuotannossa

Timo Ikonen

Kallioporakoneiden koeporausjärjestelmän suunnittelu

Hannu Jeronen

Moottorin automaatiojärjestelmän kiihdytetty luotettavuustestaus

Tuomas Kuusikko

Suitability of modern coating techniques for fine paper and board

Miikka Riionheimo

Muovien kylmäniittaus

Mikko Kitula

Vikapuuanalyysi kunnossapidon tietojärjestelmän osana

Antti Kainulainen

Voitelutehtaan toiminnan suunnittelu

Jorma Latvajärvi

Kuljetusvarikon varastotoimintojen kehittäminen

Timo Nakari

Tela-alustaisen murskainyksikön suunnittelu

Olli Rantonen

Hankintatoimen organisointi osana yrityksen strategista muutosta

KONEENRAKENTAJAKILTA
ONNITTELEE KAIKKIA
VALMISTUNEITA !

SK

